

ÎNCHEIERE

07 aprilie 2016

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componență:

Președintele completului, judecătorul Valeriu Doagă

Judecătorii

Iuliana Oprea, Dumitru Mardari

examinînd chestiunea privind admisibilitatea recursurilor declarate de Întreprinderea de Stat „Vamservinform” și Serviciul Vamal, în pricina civilă la cererea de chemare în judecată înaintată de Silvia Grosu împotriva Serviciului Vamal și Întreprinderii de Stat „Vamservinform”, intervenient accesoriu Viorel Bezedo cu privire la anularea ordinului privind aplicarea sancțiunii disciplinare, restabilire în funcție și încasarea salariului pentru absența forțată de la muncă, împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 01 decembrie 2015,

c o n s t a t ă :

La data de 15 martie 2011, Silvia Grosu a depus în Curtea de Apel Chișinău cerere de chemare în judecată împotriva Serviciului Vamal cu privire la anularea ordinului privind aplicarea sancțiunii disciplinare, restabilire în funcție și încasarea salariului pentru absență forțată de la muncă.

În motivarea acțiunii reclamanta a menționat că, a activat în calitate de administrator al ÎS „Moldvama-Grup” în baza contractului din data de 27 martie 2008, pînă la data de 21 ianuarie 2011.

Susține că, ulterior, a luat cunoștință cu ordinul nr. 1314-p, emis la data de 24 decembrie 2010 de către Serviciul Vamal, fondator al ÎS „Moldvama-Grup”, prin care i-a fost aplicată sancțiunea disciplinară – eliberarea din funcția de administrator al ÎS „Moldvama-Grup” în temeiul prevederilor art. 86 alin. (1) lit. o) și k) din Codul muncii, pentru faptul că, deținînd funcția de administrator al ÎS „Moldvama-Grup”, a primit în calitate de premii, sporuri, adaosuri și alte plăți suma de 170,1 mii lei (42,1% din totalul plăților salariale) pentru anii 2008-2010, fapt ce în viziunea pârâtului contravine contractului încheiat între Fondator și Administratorul Întreprinderii de Stat nr. 2-a din 29 martie 2008.

Afirmă că, în viziunea Fondatorului, ea, în calitate de administrator, nu cade sub incidența contractului colectiv de muncă (CCM) la nivelul ÎS „Moldvama-Grup”, fapt cu care nu este de acord, deoarece plățile respective le-a primit în rînd cu toți salariații întreprinderii și n-au fost emise ordine în care să figureze ea de una singură sau ea și cîțiva salariați, iar contractul colectiv de muncă la nivelul întreprinderii a fost studiat și discutat de către membrii Consiliului de administrație

pe parcursul trimestrului I al anului 2007 (proces - verbal nr. 2 din ianuarie 2007) și aprobat în cadrul ședinței din 14 aprilie 2007.

Relevă că, la ambele ședințe a fost prezent directorul general al Serviciului Vamal, a fost de acord cu stipulările incluse în contractul colectiv de muncă, a acceptat înregistrarea acestuia de către Inspekția Muncii și îl recunoaște până în prezent.

Mai relevă că, forma de salarizare la întreprindere n-a fost stabilită de ea, ci de precedenții administratori, care au fost remunerați la fel, fapt confirmat prin ordinele emise în perioada administrării acestora.

Menționează că, conform art. 33 alin. (7) din Codul muncii, ea este unul din salariați, fapt confirmat și de Ministerul Muncii, Protecției Sociale și Familiei, care are misiunea de a asigura realizarea prerogativelor constituționale ale Guvernului privind elaborarea, promovarea și realizarea politicii statului în domeniile raporturilor de muncă, jurisdicția muncii, reglementarea totalității raporturilor individuale și colective de muncă, controlul aplicării reglementărilor din domeniul raporturilor de muncă, jurisdicția muncii și alte raporturi legate nemijlocit de raporturile de muncă.

Afirmă că, pe parcursul activității sale ca administrator al ÎS „Moldvama-Grup”, întreprinderea a atins cei mai înalți indici economici de la momentul înființării, iar în anul 2009, când criza economică s-a simțit vădit și în Republica Moldova, rezultatele economice ale întreprinderii au fost mai mari ca în anii 2003-2007, activând în aceleași condiții, cu aceeași angajați ca și precedenții administratori.

Consideră că, conform rezultatelor obținute, este neargumentat temeiul invocat de pierdere a încrederii fondatorului față de calitățile profesionale, în calitate de administrator.

Relevă că, conform ordinului pîrîtului nr. 1314-p din 24 decembrie 2010, în privința sa urmează a fi aplicat contractul între Fondator și Administratorul Întreprinderii de Stat din 29 martie 2008, unde sunt reglementate condițiile de remunerare a muncii administratorului.

Consideră că, pct. 5.1-5.3 din contractul enunțat reglementează alte relații decât premiile sa pentru anumite date remarcabile și sărbători profesionale, acordarea adaosurilor, ajutoarelor materiale și alte plăți fiind reglementată de contractul colectiv de muncă la nivelul întreprinderii pentru 2007-2009.

Mai relevă că, pct. 5.2 lit. b) și c) din contractul enunțat prevede că, în cazul când întreprinderea va activa cu profit, Fondatorul poate stabili un spor la salariul de funcție al Administratorului conform rezultatelor activității economico-financiare anuale și poate fi premiat, astfel, administratorului i se poate acorda un spor și premie anuală.

Susține că, toate plățile la salariu, care i-au fost achitate suplimentar, au fost atribuite atît întregului colectiv, cît și ei ca administrator, pentru sărbători remarcabile, precum sunt: 8 Martie, Sfintele sărbători de Paști, Ziua Republicii, Ziua profesională, Ziua Hramului orașului Chișinău, Sărbătorile de iarnă, iar adaosurile și sporurile la salariul de bază, alte plăți garantate și premii lunare trimestriale au fost stabilite în dependență de rezultatele obținute, care nu se

atribuie la profitul întreprinderii, plăți prevăzute de Legea salarizării nr. 847-XV din 14 februarie 2002, cât și de contractul colectiv de muncă.

Consideră că, ordinul pîrîtului nr. 1314-p din 24 decembrie 2010 contravine prevederilor Codului muncii și urmează a fi recunoscut ca ilegal, deoarece ea, activînd în calitate de administrator, a acționat în limitele legii.

Solicită anularea ordinului pîrîtului nr. 1314-p din 24 decembrie 2010, restabilirea sa în funcție deținută anterior și încasarea salariului pentru absență forțată de la muncă.

Ulterior, Silvia Grosu a depus o cerere, prin care a solicitat strămutarea pricinii după competență la Judecătoria Centru mun. Chișinău (vol. I, f. d. 149).

Prin încheierea Curții de Apel Chișinău din 31 mai 2011 s-a strămutat pricina spre judecare după competență la Judecătoria Centru mun. Chișinău (vol. I, f. d. 155).

Prin decizia Curții Supreme de Justiție din 03 august 2011 s-a respins recursul declarat de Serviciul Vamal și s-a menținut încheierea primei instanțe (vol. I, f. d. 170).

Prin încheierea Judecătoriei Centru mun. Chișinău din 07 februarie 2012 s-a strămutat pricina spre examinare conform competenței jurisdicționale la Judecătoria Rîșcani mun. Chișinău.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 17 mai 2012 s-a admis recursul declarat de Silvia Grosu, s-a casat integral încheierea Judecătoriei Centru mun. Chișinău din 07 februarie 2012 și s-a restituit pricina spre rejudecare în aceeași instanță (vol. I, f. d. 252).

Pe parcursul examinării pricinii, Silvia Grosu a depus o cerere, prin care a solicitat atragerea în proces a ÎS „Vamservinform”, succesorul în drepturi al ÎS „Moldvama-Grup”, în calitate de copârâtă (vol. II, f. d. 78).

Prin încheierea Judecătoriei Centru municipiul Chișinău din 18 decembrie 2012 s-a admis cererea și s-a atras în proces ÎS „Vamservinform” în calitate de copârâtă (vol. II, f. d. 82).

Prin încheierea Judecătoriei Centru municipiul Chișinău din 31 octombrie 2013 s-a atras în proces în calitate de intervenient accesoriu administratorul ÎS „Vamservinform”, Viorel Bezede (vol. II, f. d. 149).

Prin hotărârea Judecătoriei Centru mun. Chișinău din 27 decembrie 2013 s-a respins acțiunea ca fiind neîntemeiată (vol. II, f. d. 221-227).

Prima instanță și-a argumentat concluzia prin faptul că, ordinul pîrîtului nr.1314-p din 24 decembrie 2010 cu privire la aplicarea sancțiunii disciplinare administratorului ÎS „Moldvama-Grup”, dnei Silvia Grosu este legal, deoarece doar fondatorul întreprinderii, Serviciul Vamal era în drept să acorde premii și sporuri reclamantei, iar prin însușirea de premii, sporuri și adaosuri la salariu fără acordul și coordonarea cu fondatorul a fost pierdută încrederea acestuia față de reclamantă asupra administrării de mai departe a bunurilor întreprinderii în calitate de conducător al ÎS „Moldvama-Grup”.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 01 decembrie 2015 s-a admis apelul declarat de Silvia Grosu, s-a casat hotărîrea primei instanțe și s-a emis o nouă hotărîre, prin care s-a admis parțial acțiunea, s-a anulat ordinul Serviciului Vamal nr. 1314-p din 24 decembrie 2010 cu privire la aplicarea sancțiunii disciplinare

administratorului ÎS „Moldvama-Grup”, dnei Silvia Grosu și s-a încasat din contul ÎS „Vamservinform” în beneficiul Silviei Grosu salariul pentru perioada absenței forțate de la serviciu de la 21 ianuarie 2011 până la 28 martie 2013 în sumă de 202888,33 de lei, cu reținerile la bugetul de stat, prevăzute de lege. În rest s-a respins acțiunea ca nefondată.

Instanța de apel, admitând parțial acțiunea, și-a argumentat concluzia prin faptul că, ordinul Serviciului Vamal nr. 1314-p din 24 decembrie 2010 cu privire la aplicarea sancțiunii disciplinare administratorului ÎS „Moldvama-Grup”, dnei Silvia Grosu este ilegal, deoarece premiile, sporurile și alte plăți menționate în raportul de audit intern nr.28-02/04-24 din 30 iulie 2010 au fost calculate și achitate administratorului Silvia Grosu în conformitate cu prevederile contractului colectiv de muncă și ale contractului nr. 2-a din 29 martie 2008, încheiat între Fondator și Administratorul Întreprinderii de Stat, iar achitarea acestora a fost efectuată în limitele fondului de salarizare.

Totodată, instanța de apel, respingând pretenția apelantei cu privire la restabilirea sa în funcție, și-a argumentat concluzia prin faptul că, apelanta nu poate fi restabilită în funcția deținută anterior, deoarece contractul individual de muncă din 29 martie 2008 a fost încheiat pentru o perioadă determinată, până la data de 28 martie 2013, iar pe parcursul derulării procesului, termenul contractului individual de muncă a expirat și, respectiv, au încetat raporturile de muncă dintre ÎS „Moldvama-Grup” și Silvia Grosu.

La data de 05 februarie 2016, ÎS „Vamservinform” a declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel, solicitând admiterea recursului, casarea deciziei instanței de apel și menținerea hotărârii primei instanțe.

În motivarea recursului a reiterat circumstanțele de fapt ale pricinii și, în special, a invocat că, instanța de apel greșit a concluzionat că, remunerarea conducătorului ÎS „Moldvama-Grup” este reglementată de prevederile Anexei nr. 4 la contractul colectiv de muncă, aprobat de Consiliul de Administrație al întreprinderii la 14 aprilie 2007 și că, sporurile la salariul de funcție și alte plăți prevăzute de contractul colectiv de muncă au fost calculate administratorului Silvia Grosu în baza proceselor-verbale ale comisiei pentru repartizarea premiilor, sporurilor și altor plăți.

Menționează că, instanța de apel nu a dat apreciere ordinelor ÎS „Moldvama-Grup” nr. 71-p din 30 octombrie 2009, nr. 78-p din 30 noiembrie 2009 și nr. 19-p din 26 februarie 2010, prin care Silvia Grosu și-a acordat sie însuși și altor salariați ai întreprinderii adaosuri și sporuri majorate, în mărime de 60% și 80% din salariul de bază.

Susține că, instanța de apel a încălcat normele de drept material și, anume, art. 90 alin. (1) și (2) lit. a) și 330 alin. (1) lit. b) din Codul muncii, deoarece conform contractului individual de muncă nr. 2-a din 29 martie 2008, angajator al Silviei Grosu este Serviciul Vamal și nicidecum ÎS „Moldvama-Grup” sau ÎS „Vamservinform”.

La data de 10 martie 2016, Serviciul Vamal a declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel, solicitând admiterea recursului, casarea deciziei instanței de apel și menținerea hotărârii primei instanțe.

În motivarea recursului a reiterat circumstanțele de fapt ale pricinii și în special, a invocat că, instanța de apel greșit a concluzionat că, toate premiile calculate și achitate administratorului ÎS „Moldvama-Grup” au fost aprobate de Consiliul de administrare al întreprinderii.

Menționează că, instanța de apel nu a dat apreciere tabelului 1 al raportului de expertiză nr. 456 din 27 martie 2015 și raportului de expertiză nr.872 din 18 aprilie 2012, precum și ordinelor ÎS „Moldvama-Grup” nr. 71-p din 30 octombrie 2009, nr. 78-p din 30 noiembrie 2009 și nr. 19-p din 26 februarie 2010.

Susține că, instanța de apel a ignorat prevederile art. 23 din Legea salarizării nr. 847 din 14 februarie 2002, ale pct. 5.2 lit. b) și c) din contractul individual de muncă nr. 2-a din 29 martie 2008, ale pct. 34 lit. s) din Statutul ÎS „Moldvama-Grup”, ale pct. 3 subpct. (1) lit. g) din Regulamentul Consiliului de Administrație al ÎS „Moldvama-Grup” și ale pct. 7 și 9 din Regulamentul cu privire la salarizarea conducătorilor întreprinderilor de stat, întreprinderilor cu capital majoritar de stat și ai celor monopoliste, indicate de Guvern, aprobat prin Hotărârea Guvernului RM nr. 985 din 27 septembrie 2000.

Consideră că, cererea de chemare în judecată a fost depusă de intimată cu omiterea termenului de prescripție prevăzut de art. 355 alin. (1) lit. a) din Codul muncii.

Prin referința depusă la data de 24 martie 2016 Silvia Grosu a solicitat respingerea recursului ca inadmisibil și menținerea deciziei instanței de apel.

Examinând temeiurile recursurilor în raport cu materialele pricinii civile, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că, recursurile sunt inadmisibile din următoarele motive.

În conformitate cu art. 432 din Codul de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sînt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

(2) Se consideră că normele de drept material au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care instanța judecătorească:

- a) nu a aplicat legea care trebuia să fie aplicată;
- b) a aplicat o lege care nu trebuia să fie aplicată;
- c) a interpretat în mod eronat legea;
- d) a aplicat în mod eronat analogia legii sau analogia dreptului.

(3) Se consideră că normele de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care:

- a) pricina a fost judecată de un judecător care nu avea dreptul să participe la judecarea ei;
- b) pricina a fost judecată în absența unui participant la proces căruia nu i s-a comunicat locul, data și ora ședinței de judecată;
- c) în judecarea pricinii au fost încălcate regulile privind limba de desfășurare a procesului;
- d) instanța a soluționat problema drepturilor unor persoane care nu au fost implicate în proces;

- e) în dosar lipsește procesul-verbal al ședinței de judecată;
- f) hotărîrea a fost pronunțată cu încălcarea competenței jurisdicționale.

(4) Săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin.(3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a pricinii sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

(5) Temeiurile prevăzute la alin.(3) se iau în considerare de către instanță din oficiu și în toate cazurile.

În conformitate cu art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care:

- a) recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin.(2), (3) și (4);
- b) recursul este depus cu omiterea termenului de declarare prevăzut la art.434;
- c) persoana care a înaintat recursul nu este în drept să-l declare;
- d) recursul se depune în mod repetat după ce a fost examinat.

În conformitate cu art. 434 din Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărîrii sau a deciziei integrale. Termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că, recursurile au fost depuse în termen, or, din materialele pricinii rezultă că, decizia instanței de apel a fost expediată în adresa recurentei ÎS „Vamservinform” la data de 28 decembrie 2015 (vol. III, f.d.196), iar cererea de recurs a fost depusă de aceasta la data de 05 februarie 2016 (vol. IV, f. d. 2), însă recurentul Serviciul Vamal a luat cunoștință de decizia instanței de apel la data de 12 ianuarie 2016 (vol. IV, f. d. 18), iar cererea de recurs a fost depusă de acesta la data de 10 martie 2016 (vol. IV, f. d. 13).

De asemenea, completul consideră că, recursurile declarate de ÎS „Vamservinform” și Serviciul Vamal nu se încadrează în temeiurile prevăzute la normele de drept citate.

Argumentele invocate în recurs referitor la circumstanțele de fapt ale pricinii, inclusiv despre nestabilirea sporurilor și premiilor administratorului de fondator, nerepartizarea sporurilor la salariul de funcție al administratorului de Comisia pentru repartizarea premiilor, sporurilor la salariu și a altor plăți stimulatorii și neaprobarea premiilor calculate și achitate administratorului ÎS „Moldvama-Grup” de Consiliul de administrare al întreprinderii nu constituie temei de declarare a recursului, deoarece vizează temeinicia deciziei instanței de apel, or, recursul reprezintă o cale de atac, care devoluiază exclusiv circumstanțele de drept ale pricinii.

Nu pot fi reținute nici argumentele invocate în recursuri precum că, instanța de apel nu a dat apreciere ordinelor ÎS „Moldvama-Grup” nr. 71-p din 30 octombrie 2009, nr. 78-p din 30 noiembrie 2009 și nr. 19-p din 26 februarie 2010, precum și tabelului 1 al raportului de expertiză nr. 456 din 27 martie 2015 și

raportului de expertiză nr.872 din 18 aprilie 2012, deoarece instanța de apel a examinat materialul probatoriu, inclusiv probele enunțate după intimata sa convingere prin aprecierea coroborată a acestora.

De asemenea, nu pot fi reținute nici argumentele invocate în recursuri precum că, instanța de apel a ignorat prevederile art. 23 din Legea salarizării nr.847 din 14 februarie 2002, ale pct. 5.2 lit. b) și c) din contractul individual de muncă nr. 2-a din 29 martie 2008, ale pct. 34 lit. s) din Statutul ÎS „Moldvama-Grup”, ale pct. 3 subpct. (1) lit. g) din Regulamentul Consiliului de Administrație al ÎS „Moldvama-Grup” și ale pct. 7 și 9 din Regulamentul cu privire la salarizarea conducătorilor întreprinderilor de stat, întreprinderilor cu capital majoritar de stat și ai celor monopoliste, indicate de Guvern, aprobat prin Hotărârea Guvernului RM nr. 985 din 27 septembrie 2000, precum și a încălcat art. 90 alin. (1) și (2) lit. a) și 330 alin. (1) lit. b) din Codul muncii, deoarece la caz, instanța de apel a stabilit just circumstanțele pricinii, precum și a aplicat elocvent normele de drept, care guvernează raportul juridic litigios.

Nu poate fi reținut nici argumentul invocat în recurs de Serviciul Vamal precum că, cererea de chemare în judecată a fost depusă de intimată cu omiterea termenului de prescripție prevăzut de art. 355 alin. (1) lit. a) din Codul muncii, deoarece din materialele dosarului rezultă că, intimata a luat cunoștință de ordinul Serviciului Vamal nr. 1314-p din 24 decembrie 2010 la data de 21 ianuarie 2011 (vol. I, f. d. 52, 53), iar cererea de chemare în judecată a fost depusă de aceasta la data de 15 martie 2011 (vol. I, f. d. 3).

Astfel, instanța de recurs notează că, ÎS „Vamservinform” și Serviciul Vamal nu au invocat nici un argument în vederea ilegalității deciziei instanței de apel.

În acest sens, completul reamintește prin prisma jurisprudenței CEDO, fosta Comisie a arătat că „... art. 6 parag.1 al Convenției, nu impune motivarea în detaliu a unei decizii prin care o instanță de recurs, întemeindu-se pe dispoziții legale specifice, respinge recursul declarat împotriva sentinței pronunțate de o instanță inferioară, ca fiind lipsit de șanse de succes.” (*cauza Rebait și alții contra Franței, Comisia Europeană a Drepturilor Omului, 25.02.1995, nr.26561/1995*)

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție concluzionează că, din conținutul cererilor de recurs nu rezultă existența unuia din temeiurile legale de declarare a recursului.

Din considerentele menționate și având în vedere faptul că, instanța de apel a examinat pricina sub toate aspectele, a verificat și a apreciat corect probele prezentate, iar argumentele invocate în recursuri nu se încadrează în temeiurile prevăzute de art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera recursurile declarate de ÎS „Vamservinform” și Serviciul Vamal ca fiind inadmisibile.

În conformitate cu art. 432, art. 433, art. 440 din Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție,

d i s p u n e:

Recursurile declarate de Întreprinderea de Stat „Vamservinform” și Serviciul Vamal se consideră inadmisibile.

Încheierea este irevocabilă din momentul emiterii.

Președintele completului,
judecătorul

Valeriu Doagă

Judecătorii

Iuliana Oprea

Dumitru Mardari